

นิทานเรื่อง “เต้าน้อยกล้าพูด”

ที่โรงเรียนป่าไม้ มีนักเรียนตัวเล็ก ๆ ชื่อ "เต้าน้อยตัวมดเตี้ยม" เต้าน้อยเป็นเด็กที่ฉลาดมาก รู้คำตอบทุกอย่าง แต่ไม่กล้าแม้แต่จะยกมือ เพราะกลัวว่าเสียงจะเบาไป เวลาคุณครูสุกจัดกิจกรรม "เล่านิทานหน้าชั้น" ทุกคนต้องออกมาเล่าเรื่องที่ชอบ เพื่อน ๆ ต่างตื่นเต้น แต่เต้าน้อยก็ยังคงซ่อนตัวอยู่ใต้กระดอง และพูดกับตัวเองเบา ๆ ว่า "ฉันคงทำไม่ได้หรอก เสียงฉันเบาเกินไป" เพื่อนตัวหนึ่งชื่อ "กระต่ายน้อย" เห็นเต้าน้อยนั่งเศร้าจึงเดินเข้ามา "เต้าน้อย เธอมีความคิดดี ๆ เยอะแยะเลยนะ เวลาเธอเล่าเรื่องสนุก ๆ ให้ฉันฟังตอนพักเที่ยงนะ เสียงเธอชัดเจนมากเลย" เต้าน้อยลังเล กระต่ายน้อยให้กำลังใจต่อ "ลองคิดว่าทุกคนเป็นเหมือนฉันสิ! เล่าเรื่องดี ๆ ที่อยู่ในใจ เธอออกมาเถอะนะ" เต้าน้อยหายใจเข้าลึก ๆ แล้วตัดสินใจลองดู เขาเดินไปหน้าชั้น ยืนตัวตรง และค่อย ๆ พูดคำว่า "สวัสดีครับ" ออกมาเสียงดังกว่าที่เคยทำ เขาเริ่มเล่าเรื่องราวของ "ดอกไม้ที่ไม่ยอมบาน" ที่เขาคิดขึ้นมา ตอนแรกเสียงอาจมีสั่น ๆ บ้าง แต่เมื่อเขาตั้งใจเล่าเรื่องราวที่น่าสนใจ เพื่อน ๆ ทุกคนก็เงยบกริบและตั้งใจฟัง เมื่อเล่าจบ ทุกคนปรบมือดังลั่น! คุณครูสุกยิ้มอย่างอบอุ่น "ยอดเยี่ยมมากเต้าน้อย! เรื่องราวของเธอมีความหมายและน้ำเสียงของเธอช่างกล้าหาญ!" ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา เต้าน้อยก็ไม่กลัวที่จะยกมือตอบคำถามอีกต่อไป